

Boşluğun Çizelgesi

— abuzer uzun · 12 Eylül 2024

Boşluğun Çizelgesi

Yerden göğe haklıydı. Düşünülenlerin yararlılık ile alakası yoktu. Uyku da bir kaçış olmaktan çıkmıştı. Her defasında tersleniyordu. Düşlerinde bile. Bildiklerinde yatan şey her şeyi yutan belirsizlikti. Kendini zıpkınla vurmuşçasına acı çekiyordu. Yalınayak yürüyordu çakıllar arasında.

“Bir çetele tutmalıydı.”

Belki de çiziktirdi. Zamanın gülünçlüklerini madde madde sıraladı. Buna karşın fazlasıyla gülünçleşti. Ortada çiğnenmiş bir benlik vardı ve sapkınlık kaşla göz arasındaydı. Elindeki yegane zıpkını siviritti. Yalnızca kendini vurabilirdi. Kendi kaçışını bile kurgulayamayan birinin düşüncelerinden ne tür bir yarar beklenebilirdi ki?! Haksızlık uykusuzlukta debelenirken terslenmemek mümkün müydü? Zaten oldu olası gülünçtür. Çiziktirilenler ise yalnızca bir çetele.

Yalınayaktı çıplaklık ve çakıllar arasındaydı. Ödediği bedelde çilekeş bir tutum vardı. Akıl sır erdirmek olası değildi. Kendinde bir yer işgal etmeyen sonu belirsizlikti. Zıpkın buydu.

Anlar göllendi. Yerin haklılığı göğe de aitti. Bu da tutumu çapraşık hale getiriyordu, bu yüzden anlar yalnızca gölleniyordu. Yani kendinden çalıyordu. Ta ki kendinde(n) hiçbir şey bırakmayana dek. Zaman zaman uykucuydu. Çift başlıydı haklılık ve yerleşikliğiymiş göksel düşlerde. Bu yüzden uyuduğu uykularda boğuldu. Haksızlığın uyumadığını ise uykusunda boğulunca anladı.

Yalnızca kendine vuruldu. Kaçışı bir tutsaklıktı. Kendi kaçışının tutsağıydı. Ne haklıydı ne de haksız. Ayrıca yalınayaktı çakıllar arasında. Bir de fazlasıyla gülünç. Hababam kendini çiğniyordu. Zıpkın ise kurgulayamadığı bir düşünceydi; belirsizlik en belirgin tonlama.

“Uyuşukluk tutuculuğun çizelgesiydi.”

Hayat bir boşluktur. Boşluğa bakışı bu şekilde uyuşukçadır. Hayatlanan boşluklara bölünük akıyor.

Kurtlanan düşünceler sık sık havalandırılıyor. Çürümüşlük küfleniyor. Şeytani zevkler var kursağında.

Yitimlerin kaybı bunların üzerine damıtılıyor. Gülüşler isleniyor.

Kendinden çaldıklarından bir hayat yaratmak istedi. Gözeneksiz bir hazneye tepeleme bıraktı. Boşluğun doldurulacağı sanısı anların göllenmesine yol açtı. Akış bir tür kesintiyle tıkanı. Yitimler başladı. Şeytani olan kurtlandı ve kursakta çürümüşlükle tatlandı. Oysa havadar görünümdeydi. Karaya vuran gülüşler gibi. Bu ölgünlük hayatın boşluğuydu ve is rengindeydi. Ne yer ne de gök haksızdı. Çiğnenen bir kendilik kendi seçimiymiş ne de olsa!

Yararsızdı düşünceler. Uykusuzlukta uyuyordu. Zıpkınlıyordu saçlarına yapışan belleğini. Kendindeki boşluğu kendinden çaldıklarıyla irileştiriyordu. Kaçışı belirsizlik ile bilinmezliğin çizelgesiydi. Kendinden yana olmayanlardı zamanı gülünçleştiren.